

Kurýr 3/2016

Občasný týdeník

www.publicumcommodum.cz

Ověřené i neověřené zprávy a komentáře. Můžete přispět svými postřehy a názory i vy. Příspěvky posílejte na adresu – pus@volny.cz. V dalším čísle Kurýra se jimi budeme zabývat. Nechcete-li Kurýra dostávat, sdělte nám to. Děkujeme.

Záhada Gottwaldovy beranice

Fotografická retuš se objevila v podstatě stejně s vynálezem fotografie. Zatímco fotografie byla považována za věrný obraz reality, retuš sloužila k tomu, aby realitu upravovala, byť šlo zpočátku o maličkosti: dotažení kníru, oválný rámeček atp.

Komunisté se možnosti upravovat fotografie zmocnili rádi a s velkou chutí. Jelikož v Československu, ovládaném od roku 1948 komunisty, měl stát prakticky absolutní moc nad sdělovacími prostředky, nic mu nebránilo použít veškerých dostupných metod pro pozměňování skutečnosti ve prospěch oficiální ideologie. To se týká především přikrášlování politických vůdců nebo doplnění nadšeného tisícíhlavého publika tam, kde ve skutečnosti byly jen desítky lidí. Jindy se zase jednalo o mazání nepohodlných osob. Někdy díky tomu vznikaly velké zmatky.

Tak vznikla legenda o Gottwaldově čepici, kterou měl mít na hlavě když pronášel svůj proslulý projev „Právě jsem se vrátil z Hradu.“ Jenomže tento projev se neodehrál na Staroměstském náměstí 25. února 1948, jak se obecně soudí, hlavní demonstrace tam byla 21. února 1948, ale 25. února 1948 na Václavském náměstí na valníku, postaveném v horní polovině Václavského náměstí. Za oficiální fotografie se ale považovaly ty z 21. února 1948 z balkonu paláce Kinských. Na těchto fotografiích má Gottwald na hlavě kožešinovou beranici. Na Václavském náměstí byl prostovlasý.

Písničkář Jaroslav Hutka se domníval, že z obavy o jeho zdraví dal Gottwaldovi na Staroměstském náměstí na hlavu svojí beranici jeho věrný pobočník Rudolf Slánský. Ten ovšem na fotografii zachycen není. Tím ovšem tato stopa mizí.

Pravděpodobnější je tvrzení historiků, kteří říkají, že beranici na hlavu mu dal Clementis, který stál těsně vedle něho. Tuto verzi uvádí také Milan Kundera v knize smíchu a zapomnění. To má ale slabinu v tom, že Clementis má na hlavě klobouk. Clementis z fotografie později sice zmizel, ale torzo klobouku zůstalo.

Dokončení na str. 3

Zaplatíme část volební kampaně hnutí ANO?

Andrej Babiš je jako koňský handlíř, sotva si dáš pozor na jeden jeho trik, podvede tě dalším. Prosadil si rozdělení náměstků na ministerstvech na nepolitické a politické v rámci služebního zákona, který koalice silou protlačila parlamentem. Premiér Bohuslav Sobotka se teď už jen drbe za ušima a přiznává, že jde o vážný problém a že to rozhodně není v souladu s tím, co měla vláda na mysli, když zákon prosadila.

Někteří nepolitici náměstci totiž budou teď kandidovat v komunálních volbách za hnutí ANO. Kromě Kláry Dostálové, náměstkyně ministryně Šlechtové, by se na jeho kandidátkách měla objevit například také Jana Vildumetzová, která působí na ministerstvu vnitra. Babiš to zdůvodňuje zkušenostmi.

Bývalý policejní prezident a šéf policie v Královéhradeckém kraji Martin Červíček, který půjde do voleb v dresu ODS, oznámil, že jakmile bude kandidovat, od policie odejde.

Ne tak Babišovi kandidáti. Budou kandidovat za státní peníze, protože jim normálně poběží docela slušný plat, a v normální pracovní době, protože politická shromáždění a volební výjezdy se konají většinou přes den. Nehledě na to, že takový náměstek ministra může ledacos přislíbit, přidělit, obstarat. Nepeněžní plnění se tomu říká.

Jak to chce hnutí ANO vykazovat jako výdaje na volby.

Náměstek ministra vnitra pro státní službu Josef Postránecký říká, že se to nesmí, že náměstci se budou věnovat svojí kampaň ve svém osobním volnu, kdy na pracovišti nebudou chybět a plat jim nepoběží.

Ale kdo to bude kontrolovat? Že by na to vznikl nový úřad? Nu ano, jistě. Ale až po podzimních komunálních volbách.

Ptáček vyleťáček a hledač Peroutky

Ještě před třemi lety pracoval jako novinář. Nebyla to jen tak ledajaká média. Haló noviny, později Právu (Rudé). Skvělá kariéra.

Krátce po svém zvolení si ho prezident Miloš Zeman vybral za tiskového mluvčího. Jiří Ovčáček zavedl pravidelné tiskové konference, na kterých by měl tlumočit prezidentovy postoje, odpovídat na dotazy novinářů a také informovat o plánovaných akcích Miloše Zemana. Aktivní je také na Facebooku a Twitteru.

Výrazněji na sebe upozornil například před rokem, kdy začal hledat údajný článek Ferdinanda Peroutky „Hitler je gentleman“.

Dodnes se ho nenašel.

V poslední době Peroutku vystřídal premiér Bohuslava Sobotka výroky prezidenta Zemana na jeho adresu. Napjatý vztah mezi nimi vyostřil nedávno prezidentův výrok o nedemokratickém způsobu odstraňování premiérů pomocí ruských samopalů kalašnikov.

Někdy se ale zdá, že více než za prezidenta mluví Ovčáček sám za sebe. A to by jistě neměl.

„Čtu si výroky prezidentova mluvčího na adresu českého premiéra. Je to naprosto bezprecedentní. Co si Jiří Ovčáček dovoluje, nemá v demokratickém světě obdoby. Mluví vysokých ústavních činitelů, coby úředník placený státem, by si toto nikdy neměl dovolit. Kdyby například v sousedním Německu mluvčí prezidenta napadl takovýmto způsobem kancléřku, na hodinu by letěl. Jiří Ovčáček by měl vylétnout také. A to okamžitě.“

Zdroj: Facebook Libora Roučka, bývalého mluvčího Zemanovv vlád

To by už nebyl ovčáček čtveráček, ale ptáček vyleťáček.

Záhada Gottwaldovy beranice

Dokončení ze str. 1

A tak zbývají dvě možnosti. Buď se příběh s beranicí odehrál někde jinde anebo komunistickému vůdci beranici půjčil někdo jiný. Anebo beranici na Staromáku už Gottwald měl při příchodu a na Václaváku nikoliv. Tam také nikdo, aby mu ji mohl nasadit, poblíž nestál.

Rudolf Slánský, zachycený na fotografii s Gottwaldem a Zápotockým při loučení s místopředsedou vlády Viliamem Širokým na hlavním nádraží při odjezdu na oslavy Slovenského národního povstání, z loučení zmizel, alespoň na fotografiích, poté, co byl v prosinci 1952 ve vykonstruovaném procesu popraven.

Ze známé fotografie na Staromáku zase zmizel Clementis, který byl, stejně jako Slánský, popraven ve stejném procesu s „protistátním spikleneckým centrem“ v prosinci 1952.

Ať dal tedy beranici Gottwaldovi Slánský nebo Clementis, skončili oba na komunistickém popravišti. Je to jako v nějaké detektivce od Agathy Christie, kdo dá Klémovi na hlavu beranici, zemře.

Clementis vlevo od Gottwalda v klobouku, částečně zakryt mikrofonom. Po zásahu komunistické cenzury na druhé, té ideologicky správné, fotografii zbyla z Clementise už jen půlka klobouku.

3.7.1993 vstoupil v platnost Zákon o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu. V zákoně se mimo jiné praví, že komunistický režim panující v Československu od 25.2.1948 do 17.11.1989 byl zločinný, nelegitimní a zavrženíhodný (§ 2, odst. 1) a že KSČ byla (stejně jako podobné organizace založené na její ideologii) organizací zločinnou a zavrženíhodnou (§ 2, odst. 2). Velká část (především § 1) zákona má spíš deklaratorní (proklamativní) charakter. Nakolik mohou mít význam i tzv. proklamativní části, je především záležitost výkladu a soudní praxe. Jaká je ale naše soudní praxe všichni dobře víme.

Tým profiků
na magistrátu?
Prostě ho
postavíme.

ANO BUDE
LÍP
POLITICKÉ HNUTÍ

Probudí se Rada hlavního města?

Starostové městských částí v Praze se už delší dobu bouří. Příčinou je primátorka Adriana Krnáčová i okleštěná, nefunkční městská rada. Peníze

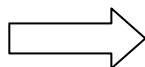
Starostům se nelíbí způsob, jakým hlavní město rozděluje peníze na chod úřadů městských částí, rozdělené prostředky nestačí radnicím na pokrytí zvyšujících se nákladů na běžný chod úřadu, škol nebo na úklid ulic a údržbu zeleně. Praha dostává od státu na každého obyvatele 32 000 korun, radnicím dává ale jen 2500 korun.

Personální politika

Příkladem chaotické personální politiky Krnáčové bylo jmenování Jana Kábrta ředitelem magistrátního odboru územního rozvoje. To vzbudilo značnou nevoli starostů i některých zastupitelů, kteří upozorňovali na Kábrtovu minulost, kdy byl Kábrt vedoucím odboru územního rozvoje v Praze 11, I konflikt zájmů v osobě jeho bratra. V říjnu 2015, tedy po třech měsících, na pražském magistrátu Kábrt skončil.

Nedořešené kauzy

Personální politika ovšem zdaleka není jediným problémem současné koalice. Nedořešené kauzy jako např. tunel Blanka, pronájem Škodova paláce, Opencard, svoz odpadků, čistírna odpadních vod, grantová politika atd. Problémy se kupí. Kontrolní výbor magistrátu je zavalen stížnostmi.

Krnáčová po roce: *Andreji, nějak mi nechce ten tým odborníků stát. Mám zkusit viagru?*

Babiš: ?????? (doplňte sami)

Chceme pryč

Není tedy divu, že radní městské části Prahy 11, jejíž součástí je i sídliště Jižní město, chtějí tuto městskou část odtrhnout od Prahy a stát se samostatnou obcí. Podle starosty Prahy 11 Jiřího Štylera je odtržení Jižního Města od Prahy otázkou pár let. Podobné odstředivé tendence mají starostové i jiných městských částí. „*Radní jsou odtrženi od reality, nechápou, jak městské části fungují,*“ doplnil. „*Rozhodně se nenaplnila vstřícnost a sliby, které ANO a ČSSD deklarovaly před volbami,*“ řekl starosta městské části Lysolaje Petr Hlubuček na adresu pražské koalice.

Šípková Růženka

Prahy v čele s primátorkou Krnáčovou (ANO) zůstává v klidu. Řeší, jakou koalici má uzavřít. Stihnout to má do vánoc. Až se Rada probudí ze svého spánku, mohla by zjistit, že už jí z Prahy příliš nezbylo.

Naše blogo sféra

janderova.blog.idnes.cz

ivanbednar.blog.idnes.cz

Předsedkyně spolku Publicum commodum JUDr. Jaroslava Janderová a člen spolku Publicum commodum Ivan Bednář pravidelně publikují komentáře na blogu IDNES.

Podpořte zvýšení jejich karmy kliknutím na linku „zvyšte karmu“.

Děkujeme.

Co nahrává dnešním komunistům

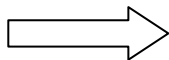
Vítězný únor bylo pojmenování komunistického puče v Československu, který proběhl mezi 17. a 25. únorem 1948. Jednalo se o přechod od vnějškové demokracie k otevřené totalitě a definitivnímu připojení k sovětskému mocenskému bloku.

Znamenalo take počátek útlaku obyvatelstva, příčinu ekonomického úpadku a vzednutí dvou velkých emigračních vln obyvatelstva.

V době totality byl 25. únor slaven jako významný den, ale členové Komunistické strany Čech a Moravy ho slaví dodnes. Připomínají si časy, kdy komunistická strana vyslala do ulic hordy vyzbrojených milicionářů, aby vzaly moc do svých rukou a slavnostně ji pak svěřily komunistické straně.

Jak to vypadalo, všichni víme. Likvidace soukromého vlastnictví, vyhánění lidí, zmanipulované soudní procesy, justiční vraždy a násilí, a nakonec vojenská okupace Sovětskou armádou.

Stát je základní instituce, disponující mocí vládnout, soudit a vytvářet zákony. Tzn. pravidla, kterými by se měli všichni řídit.

Puč neboli převrat je svržení legitimní vlády, pučisté se, tak jako komunisté v únoru 1948, zmocní výkonné moci a podřídí si jak zákonodárnou, tak posléze i soudní moc.

Puči obvykle předchází určitá státní krize, chaos, či rozdrobení státu. V únoru 1948 se Gottwald snadno zbavil nepohodlných ministrů. V okamžiku chaosu stáli proti sobě silný neomalenec jako předseda vlády a slabý prezident.

Dnešní situace je v obráceném gardu. Stojí proti sobě silný neomalenec na Hradě a slabý předseda vlády ve Strakově akademii. Bohuslav Sobotka pokračuje v tradici slabých premiérů, jako byl svého času Vladimír Špidla či Petr Nečas.

O tom, že je stát v jistém stupni chaosu máme dost příkladů. O rozklad se kupodivu značnou měrou zaslouhuje samotný stát, respektive instituce jím zřízené. Národní galerie odmítá respektovat rozsudek soudu a nevydá obraz Madony z Veveří. Farnost Veverská Bítýška se obrací na exekutora. Hlavní město odmítá proplatit firmám faktury za více než jednu miliardu korun, prostě proto, že se mu to zdá moc. Firmy podávají na Prahu žalobu. Nejvyšší soud se odmítá řídit nálezy Ústavního soudu. A konečně, místopředsedkyně Poslanecké sněmovny, tedy nejvyššího zákonodárského sboru, s klidem prohlásí, že vědomě porušila jednacím řád, protože se jí, respektive politickému hnutí, to v danou chvíli hodilo.

Právní stát, kterým se všichni tak rádi ohánějí, totiž nevzniká jen schválením všeobecně přijatelných zákonů. Musí také existovat všeobecná vůle se takovými zákony řídit a jejich existenci nezneužívat. Jak vidno, taková vůle v České republice chybí.

To pochopitelně nahrává dnešním komunistům. Komunisté přece vždycky nejraději ze všeho něco bořili. Na troskách světa pak chtěli vybudovat nový, lepší společenský řád.

Zvrácená logika vůdce světového komunismu Mao – ce tunga - *nebojme se světové války, nás Číňanů je mnoho a po skončené válce nás zůstane nejvíc a potom na troskách tohoto zvrhle zvráceného kapitalistického systému vybudujeme spravedlivou společnost.*

Když Ronald Reagan vstupoval v lednu roku 1981 do úřadu prezidenta Spojených států amerických, pronesl tato slova: „*Občas nás svádí myšlenka, že naše společnost je tak složitá, že se sama o sebe*

nedokáže postarat, že by snad vláda nějaké elitní skupiny byla lepší než vláda lidu a pro lidi.“

Mějme jeho varování na paměti.

Ivan Bednář

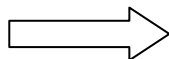
ivanbednar.blog.idnes.cz

Holokaust – šílený produkt moderního věku

Koncem ledna jsem měla tu čest pořádat s kolegy ze spolku Publicum commodum v Městské knihovně v Praze akci věnovanou Mezinárodnímu dni památky obětí holokaustu, který připadá právě na datum, kdy byl v roce 1945 osvobozen koncentrační tábor v Osvětimi.

Na akci vystoupila řada vzácných hostů, mezi nimi i několik stále žijících pamětníků, kteří měli to štěstí, že holokaust přežili. Patří k nim třeba Jiří Kafka, který byl zachráněn svými rodiči a včas odjel se svým bratrem Wintonovým vlakem do Londýna. Následně byl přijat do RAF a bojoval jako střelec 311. čs. bombardovací perutě.

Dalšími hosty byli Rudolf Roubíček, který přežil věznění v koncentračním táboře Osvětim či profesor Ludovít Végh. O vzniku holokaustu, jeho okolnostech i o tom, proč trvalo šedesát let po skončení války, než Valné shromáždění OSN vyhlásilo Mezinárodní den památky obětí holokaustu, hovořil historik Pavel Žáček.

Holocaust (hebrejsky šoa) – pronásledování a genocida Židů, Romů a dalších skupin, jež nacisté považovali za méněcenné – patří k nejhrůznějším zkušenostem celých lidských dějin. A to nejen počtem zavražděných, ale též metodou vyhlazování, které bylo organizováno státem za využití rozsáhlého byrokratického aparátu a moderních technických prostředků. Němečtí nacisté a jejich pomahači zavraždili při této totalitní genocidě za necelé čtyři roky (od léta 1941 do konce války 1945) na šest milionů Židů, tedy asi dvě třetiny Židů v Evropě.

Nedávné úmrtí Arnošta Lustiga upozornilo na to, že přímých pamětníků holocaustu valem ubývá. S tím, jak budou chybět přímá svědectví, budou sílit hlasy, jež budou holocaust řadit do proudu lidských dějin jako jednu z jeho položek, sice tragickou, ale vlastně nikterak výjimečnou. Budou jej relativizovat nikoliv v rozsahu, ale v účinku a smyslu. Budou jej lokalizovat jako událost, která je ohraničená, nic z ní nevyplývá, kromě tedy prostého faktu, že při ní přišlo o život na šest milionů lidí- většinou evropských židů.

To nesmíme dopustit. Je na nás, kteří jsme jim naslouchali, aby po odchodu posledního svědka se vlastně nic v POSELSTVÍ HOLOCAUSTU nezměnilo. Až zemře poslední svědek holocaustu, jsme tu my. Svědci těch svědků a pak další „„„.

Jaroslava Janderová

janderova.blog.idnes.cz

Veřejný kurýr – občasný týdeník. Vydává spolek Publicum commodum, dobrovolné sdružení, které sdružuje své členy na základě společného zájmu o veřejné dění na úrovni obcí, krajů a států s vůlí stavět se proti negativním jevům, záměrům a činnostem, které život občanské společnosti a veřejné dění poškozují a ohrožují. Členové se věnují především problematice, která je spojená s obdobím II. a III. odboje, tj. historickému období 1938 – 1945 a 1948 až 1989.

Místopředsedkyně Jaroslava Janderová. Odpovědný redaktor Ivan Bednář

